

Πόνος και πόθος βαθύς η αποστέρηση μας από τη Θ. Λατρεία και τα περί του Μητρ. Λεμεσού (Νίκος Ι. Νικολαΐδης, Ομότ. Καθηγητής Πατερικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών)

/ Σοφίας λόγοι

Ακόμη και σε καιρούς απηνών διωγμών, παλαιότερα αλλά και σύγχρονα, οι πιστοί Χριστιανοί είχαν την ευκαιρία και τη δυνατότητα να προσέρχονται στη Θεία Λατρεία και να συμμετέχουν της Κοινωνίας του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Η Θεία Ευχαριστία συνιστά την καρδιά της Εκκλησίας, αλλά και την πεμπτουσία της κατά Θεόν ζωής του Χριστιανού.

«Κρίμασι οἷς οἶδε Κύριος», οι ναοί μας εδώ στην Κύπρο λειτουργούν μόνο με τον λειτουργό ιερέα και τους ψάλτες, πλην, όμως, χωρίς τον λαό του Θεού. Ωστόσο, η Θεία Λειτουργία (από το λείτος=λαός και έργο) σημαίνει το λατρευτικό έργο του Θεού. Και την πολιτική απαγόρευση για συνάθροιση στους ναούς, όπως και την εκκλησιαστική συγκατάθεση, εξαιτίας του εμπερίστατου της κρίσης που διερχόμαστε, όλοι την κατανοούμε. Αν και μέσα στην καρδιά του πιστού λαού

παραμένει ή και αυξάνει ο πόνος ο βαθύς και ο πόθος της συμμετοχής στη Θεία Λατρεία και της μετοχής μας στη Θεία Κοινωνία.

Είχε, αρχικά, όπως όλοι θυμόμαστε, αναφερθεί στο πρώτο προεδρικό Διάγγελμα, ότι οι ναοί παραμένουν ανοικτοί, με δικαίωμα συμμετοχής μέχρι και 75 προσώπων. Στη συνέχεια, ένα δεύτερο προεδρικό Διάγγελμα απαγόρευε και, ουσιαστικά, απέκλειε τη συνάθροιση ατόμων, και αυτό πάλι το κατανοούμε, λόγω της επιδείνωσης κρουσμάτων από τον κορωνοϊό. Και στην περίπτωση αυτή, προτού εκπνεύσει το πρώτο προεδρικό Διάγγελμα και αρχίσουν να ισχύουν τα νέα, πιο αυστηρά, απαγορευτικά μέτρα, όντας παραμονή της 25ης Μαρτίου, η ώρα έναρξης του Εσπερινού μετατέθηκε, όχι μόνο από τον Μητροπολίτη Λεμεσού κ. Αθανάσιο, αλλά και από άλλες Μητροπόλεις, από τις 5:00 μ.μ. στις 4:00 μ.μ.

Αυτό το ζήτημα αποτέλεσε και την έναρξη μιας αθέλητης ή και εσκεμμένης, δεν το εξετάζουμε, δημόσιας καταδίκης του Λεμεσού κ. Αθανασίου. Και σε σχετική προς τη Γενική Εισαγγελία επερώτηση, εάν ο Λεμεσού διέπραξε ποινικό αδίκημα, το καθ' ύλην αρμόδιο πρόσωπο απάντησε, ότι δεν προκύπτει για αδίκημα, για να προσθέσει, όμως, και να καθίσει στο εδώλιο της δημόσιας καταδίκης τον Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανάσιο περί «ανευθυνότητας».

Επί του προκειμένου, δεν αυτοδιοριζόμαστε συνήγοροι του Μητροπολίτου κ. Αθανασίου. Στεκόμαστε, όμως, στον, κατά την άποψή μας, άστοχο και εν ταυτώ βαρύ αυτό χαρακτηρισμό, με όλα τα παρεπόμενα παράγωγά του. Και τούτο, γιατί και ο διαμηνύων τον πιο πάνω χαρακτηρισμό, ως εκ της θέσεώς του, είναι βαρύς

και προσβλητικός, αλλά και ο δεχόμενος τον χαρακτηρισμό δεν είναι τυχαίο πρόσωπο, αφού είναι Αρχιερέας και Μητροπολίτης.

Και χωρίς να θέλουμε να υποβάλουμε τις όποιες υποδείξεις σε κανένα, φρονούμε, ότι η ελληνική γλώσσα, όπως και η νομική ορολογία, έχουν πλούσιο το εκφραστικό λεξιλόγιό τους. Οπότε, θα μπορούσε, τηρουμένων και των όρων του σεβασμού και του αυτοσεβασμού, να δοθεί μια άλλη φραστική διατύπωση για το γεγονός.

Αλλά και πέραν τούτων, η εν λόγω τοποθέτησή μας αποτελεί συνάρτηση των όσων «οι εγγύς και οι μακράν» μπορούν και γνωρίζουν το έργο, τόσο το πνευματικό, όσο και το φιλανθρωπικό, το πολιτιστικό και, προπάντων, το μοναστικό, το οποίο επιτελεί ο Μητροπολίτης Αθανάσιος. Και για το οποίο, αντικειμενικά κρινόμενο, δεν μπορεί να του προσαφθεί ο χαρακτηρισμός της ανευθυνότητας. Ο Λεμεσού Αθανάσιος, όσοι τον γνωρίζουν, μάλλον πέραν του δέοντος τυγχάνει σοβαρός και υπεύθυνος, αλλά και αποτελεσματικός στην όλη κρίση, ζωή και αναστροφή του.

Γι' αυτό και δεν μπορεί να γίνει αποδεκτός ο χαρακτηρισμός, ότι διέπραξε μια, υπό τις περιστάσεις, ανεύθυνη πράξη, σε σημείο, ώστε να προπηλακίζεται και να καταδικάζεται τόσο βάνουσα και, μάλιστα, δημόσια. Και αυτό, μας οδηγεί στη σκέψη, μήπως υποκρύπτονται άλλοι λόγοι, επί του προκειμένου.

Περαίνοντας, θέλουμε να πούμε, ακόμη, ότι η κρίση, η οποία με τον κορωνοϊό μαστίζει κυριολεκτικά, ως ανελέητη λαίλαπα την οικουμένη και ενέσκηψε ως ατερμάτιστη καταιγίδα, πανδημία, πέραν από την επιστημονική αντιμετώπισή της, εμπεριέχει και ένα άλλο, βαθύτερο, νόημα: Ότι, δηλαδή, «χωρίς έμοῦ οὐ δύνασθαι ποιεῖν οὐδέν» (Ιω. ιε΄5), διαμηνύει ο λόγος του Θεού. Και τούτο, γιατί ένας αδίστακτος και θανατηφόρος ιός, αόρατος, αλλά πραγματικός, έχει «μωράνει» και λοιδορεί καθημερινά τη σοφία του υπερανθρώπου εαυτού μας, τον οποίο έχουμε καταστήσει ως αυτοείδωλο και τον αυτολατρεύουμε. Επομένως, πέρα από το επιστημονικό ζήτημα, η παρούσα πανδημία έχει και την πνευματική της, κυρίως, διάσταση.

Ναι, να πέσουμε όλοι πρέπει στα γόνατα, και αν αυτό είναι, το ξέρουμε, αδύνατο, τουλάχιστο, οι έχοντες πνεύμα Θεού και φόβο Θεού και πόθο, γονυπετείς και με μετάνοια εκ βαθέων, να ικετεύσουμε τον Θεό και Πατέρα μας και Κύριό μας, να δώσει τον φωτισμό στην επιστήμη για εφεύρεση, το ταχύτερο, του αντιδότου φαρμάκου και, ταυτόχρονα, να εκχύσει το πλούσιο έλεός του στον βαθύ πόνο, που μας συνέχει όλους.

Και υπό την έννοια αυτή, έχομε την άποψη, ότι μπορεί και κρίνεται δικαιολογημένη, και, πάντως, όχι ανεύθυνη, και η στάση του Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανασίου.